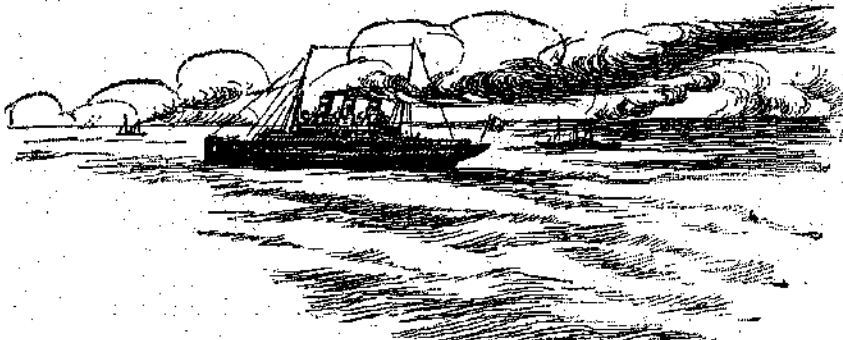

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συμπόμνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρουσιάζει εἰς τήν χώραν ἡμῶν ἀπρηθείας καί ὑπό του Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτήσιος . . . . . 80.- Ἐτήσιος . . . . . 100.- Ἑξαμηνίος . . . . . 450 Ἑξαμηνίος . . . . . 550 Τριμηνίος . . . . . 250 Τριμηνίος . . . . . 300 Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 36 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
Περίοδος Β'. — Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1916	Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 26

«Ἡ Γαλλία» εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Μπέρτοβ... (Σελ. 190, στ. 6')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΙΝΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τὸ βράδυ ἐφορούσε μιὰ ἀπὸ τῆς ὥραι-
 ὀτερες τουαλέττες ποῦ εἶχε φρόντιση νὰ
 τῆς κάμη ἡ Κα Ἀλδαράδο, πρὶν φύ-
 γουν ἀπὸ τὸ Παρίσι, κ' ἐχώρευε στὸ κα-
 τὰστρωμα, ἐνῶ τὴν ἐκαμάρωναν οἱ ἀγα-
 θοὶ Βραζιλιανοί, ποῦ ὄλοένα τῆι ἀγα-
 ποῦσαν περισσότερο καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ
 λέγουν ε' ὄλους μὲ θαυμασμό:

— Μὰ εἶνε χαριτωμένη! εἶνε χαριτω-
 μένη!

Ἔ, ἦταν ἀρκετὰ διαφορῆτικὴ ἡ ζωὴ
 ποῦ ἔκανε ὁ Ἐρρίκος, στὸ ὑπόστρωμα,
 μαζί μὲ τοὺς πτωχοὺς μεταναστες...

Ἐπρωγε ἄφωνα, ἀλλὰ πρῶτοντα
 τὴν ἡμέρα, δὲν εἶχε τόπο νὰ κινήθῃ,
 γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του' καὶ τῆ
 νύκτα κοιμοῦνταν ε' ἐν ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑ-
 πνωτήρια, ποῦ εἶχαν τέσσερες σειρὰς
 κρεβάτια, τῆ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη,
 καὶ βρωμοῦσαν ἀπὸ τὰ χνῶτα τόσο ἀν-
 θρώπων καὶ ἀνηχοῦσαν ἀπὸ τὰ ροχα-
 λητὰ τους. Καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδί,
 μὲ τρόμο κ' ἀπελπισία ἐβλεπε μπροστά
 του τῆς διὸ ἐβδομάδες, ποῦ ἦταν ὑπο-
 χρεωμένο νὰ τῆς περάσῃ μὲ τέτοιους
 φαικτοὺς ὅρους ζωῆς.

«Δεσκαπέντε μέρες! ἐσυλλογίζετο.
 Ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἔτσι δε-

κα τέντε μέρες!.. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ!»
 Ἔλαμε ὑπομονὴ ἕως τῆ Λισαβόνα,
 πρῶτο σταθμὸ τοῦ μεγάλου ταξειδιοῦ.
 Ἐκεῖ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ βγῆ λίγο ἔξω
 καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ποῦ τὴν ἐπέρασε
 μονάχος, ἐπισκεπτόμενος τὴν πρωτεύ-

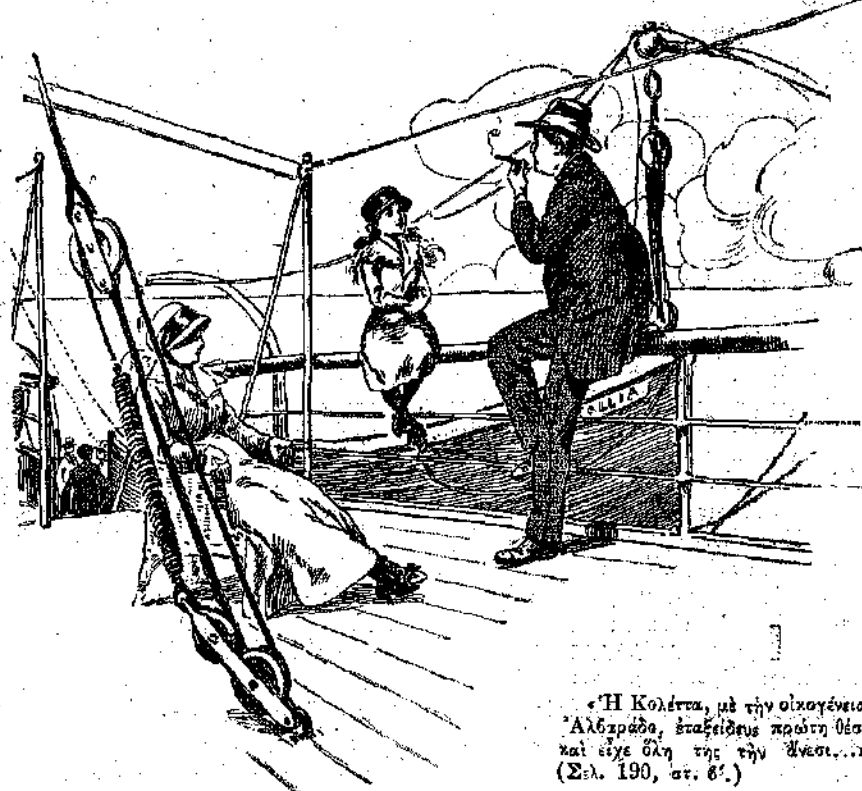
ουσα τῆς Πορτογαλίας, τόσο εὐμορρα
 κτισμένη στῆς ὄχθες τοῦ Τάγου, τὸν
 ἐξεκούρασε ἀρκετὰ.

Τὸ βράδυ ὁμῶς, δταν ἐγύρισε στὸ
 πλοῖο μὲ τὴν ἀτάκατο ποῦ εἶχε βγάλῃ
 τοὺς μεταναστες, ἐδοκίμασε μιὰ πολὺ
 δυσάρεττὴ ἐκπλήξι.

Ὁ διευθυντής του ἔλειπε' ἀκόμη καὶ
 ἔ μηχανικός, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ
 τῆς περιφημες ταινίες!

Ἐπεριμενε ὡς τῆ στιγμή ποῦ σφύ-
 ριξε τὸ βακὸρι κ' ἐτήκωσαν τῆ σκάλα.
 Τίποτε! Ὁ Πασκαλέ ἄφαντος!..

Τί νὰ συνέβῃ ἀρὰ γε; Ἐμέθυσε σὲ
 καμμιὰ ταβέρνα τῆς πόλεως, μὲ τὸ μη-
 χανικό, καὶ τὸ βακὸρι τὸν ἄρισε χωρὶς
 νὰ θέλῃ; ἢ μήπως ἔκρινε φρόνιμο νὰ
 διακόψῃ ἀπὸ τὸν πρῶτο σταθμὸ τὴν
 «τουρνέ» ἐκείνη, ποῦ εἶχε ἀρχίτῃ τόσο
 ἄσχημα;

Ἡ Κολέττα, μὲ τὴν οἰκογένεια
 Ἀλδαράδο, ἐπαξίμως πρῶτη θέσι
 καὶ εἶχε ὅλη τῆς τὴν ἄνεσι...
 (Σελ. 190, στ. 6')

Αυτὸ δ' Ἐρρίκος δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ἄλλ' ὅτι κι' ἂν ἦταν, νὰ τώρα ποῦ ἔμεινε στὸ πλοῖο ὀλομόναχος, χωρὶς προστασία καὶ χωρὶς λεπτὸ στὴν τσέπη... Πῶς θὰ τὰ βγαζε πέρα;

Στὴν ἀρχή, αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις τὸν ἐβόησε ὡς ἀπέλειπαι. Ὑστερα ὁμῶς

— Πολὺ καλά. Πηγαίνω. Σὲ λίγο ὁ ναύτης ἐγύρισε καὶ ὠδήγησε τὸν Ἐρρίκο στὸ ψηλότερο κατάστρωμα, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ πλοίαρχος καθισμένος εἰς ἕνα σκαμνί, κοντὰ στὴ σκαλίτσα τῆς γερῆρας του.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Γιατί τὸ βαρόμετρο ἦταν ὑψωμένο, ἡ θάλασσα

θητικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις τοῦ πλοίαρχου κ' ἐξακολούθησε ζωηρότερα:

— Ἀνίκη σὲ οἰκογένεια, ποῦ δυστυχῶς δὲν ἔχει πολλὰ χρήματα. Ἀναγκάσθηκα νὰ δώσω στὴν ἀδελφὴ μου, ποῦ εἶνε γήρα, ὅλα τὰ χρήματα ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει γιὰ τὸ ταξεῖδι. Ἔτσι, μπήκα εἰς αὐτὸ τὸ βαπόρι ὡς μετανάστης.

Τὸ πρόσωπο τοῦ πλοίαρχου ἐσκυρῶπασε λίγο μ' αὐτὸ τὸ προῖμιον. Ἄλλὰ ὁ μικρὸς ἐξακολούθησε ἀτάραχος:

— Εἶμαι ὀλομόναχος. Ὁ ἱμπρεσαριος ποῦ μεῖ εἶχε παρῆ στὸ θιάσο του, μάρισε στὴ Λισαβόνα. Ἦθελα λοιπόν...

— Βοήθημα;

Ὁ Ἐρρίκος σήκωσε τὸ κεφάλι του ὡς νὰ προσέβληθη.

— Ὁχι, εἶπε· ἀλλὰ τὴν ἄδεια ν' ἀπαγγεῖλω μερικὸς μονολόγους στὰ σαλόνια τῆς πρώτης.

— Ἔτσι;

— Μάλιστα. Ἐλπίζω νὰ διασκεδάσω λίγο μ' αὐτοὺς οἱ ἐπιβάται καὶ νὰ κάμω μιὰ καλὴ εἰσπραξί, γιὰ νὰ δώσω ἕνα μέρος στὸ Ταμεῖον τῆς Ἀλληλοβοηθείας τῶν Ναυτῶν...

— Καὶ τὸ ὑπόλοιπον; ρώτησε μὲ κάποια εἰρωνεία ὁ πλοίαρχος.

— Τὸ ὑπόλοιπον, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρίκος, θὰ τὸ διαθέσω γιὰ νὰ κάρω δευτέρα θέσι με καμπίνα, γιατί ὀμολογῶ, ὅτι δὲν ἔξερε τίποτε καί, χωρὶς νὰ φανερώσῃ οὔτε στὸν πλοίαρχο τὸν ἴδιο, ὅτι ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἦταν συγγενῆς τῆς, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τριγυρίζῃ τὸ κατάστρωμα καὶ τὰ σαλόνια καὶ νὰ πωλῇ εἰσιτήρια σὲ χαρτάκια, γιὰ τὴν παράστασι τῆς ἐσπέρας. Μὲ τὴν πρόβασιν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπὸν καὶ ὅτι ἡ εἰσπραξίς θὰ ἐκπύλωνε τὸ ταμεῖον τῶν ἀπόρων ναυτῶν, ἔκαμνε τοὺς φίλους τῆς νὰ τῆς πληρώνουν τὰ εἰσιτήρια πολὺ ἀκριβὰ. Ἄλλως τε, ποῖος μπορούσε νάντισταθῇ σ' ἕνα χαμῦγελο τῆς χαριτωμένης Κολέττας; Σὲ μιῶν ὥρα, εἶχε μαζέψῃ ἕνα σωρὸν χρήματα.

Ἐνῶ εἰργάζοντο ἔτσι γ' αὐτὸν, χωρὶς νὰ τὸ ξέσῃ, ὁ Ἐρρίκος, εἰδοποιημένος μόνον ὅτι ἡ πρόταξις του εἶχε γίνῃ δεκτικὴ, εἰποίησε τὸ πρόγραμμά του.

Τὸ βράδυ, στῆς ἐννιά, τὸν ἐβόησαν πάλι καὶ τὸν ἔμπασαν στὸ μεγάλο σαλόνι τῆς πρώτης.

Ὅταν ὁ μικρὸς βρέθηκε ἄξαφνα, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ ρυπαρὸ ὑπόστρωμα, στὴ μεγαλοπρεπῆ καὶ φαιτοπλημμυρισμένη ἐκείνη σάλα, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ ἐκλεκτὸ ἐκείνο ἀκρατήριον, ποῦ κάθε θέατρο θὰ τὸ ἐξήλευε, στὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη τοῦ κλύου καὶ τοῦ λούσου, ὅταν εἶδε πλοῖος μὲ τουαλέττες ντεκολτέ καὶ κυρίους μὲ σμόκιν τῆς ὄρας, ποῦ τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια, τάχα καὶ συλλογίσθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀνοησία νὰπαγγεῖλι ἐκεῖ μέσα τοὺς

σκαδῶσόν. Κι' ἀποκρίθηκε στὸν Ἐρρίκο:

— Καλὰ, μικρὸ μου φίλε, θὰ διαβιβάσω τὴν πρόταξι σου στοὺς ἐπιβάτες καὶ θὰ τοὺς ἐξηγήσω τὴ δυσχερῆ σου θέσι. Κι' ἂν τοὺς ἀρέσῃ, ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω πολὺ εὐχαρίστως τὴν ἄδεια. Πήγαινε τώρα, καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα, θὰ λάβῃς ἀπάντησι.

Ὁ Ἐρρίκος χαίρετῃσε καὶ γύρισε στὸ βωμερὸ τοῦ ὑπόστρωμα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὁμῶς τώρα, ὅτι δὲν θὰ ἔμανε ἐκεῖ-κάτω πολὺν καιρὸ...

Ὁ πλοίαρχος ἐκράτησε τὴν ὑπόθεσιν του, καὶ στὸ τραπέζι, μὲ τρόπο, σὰ νὰκανε ἀπλὴ ὀμιλία, διηγήθηκα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μικροῦ Δαλλινῶ «τῶν κυριωτέρων παρισινῶν Θεάτρων», ὑπενόησε τὸ δράμα τῆς Ὀστάνδης, ποῦ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτῆς τὸ εἶχαν ἀκουστά, καὶ τέλος ἐκέντησε τόσο καλὰ τὴν περιέργεια ὄλων, ὥστε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παραθέσαν τὸν πλοίαρχο νὰ δώσῃ στὸ μικρὸ ἠθοποιὸ τὴν ἄδεια ποῦ εἶχε ζητήσῃ.

Ἡ Κολέττα, μόλις ἀκουσε τὸνομα Δαλλινῶ, λίγο ἔλειψε νὰ κροδάσῃ τὴν συγκίνησί τῆς γιὰ τὴν παρουσίαν τοῦ φίλου τῆς στὸ ἴδιον πλοῖο. Ἄλλὰ σὰ ἔξυκνο κοριτσάκι ποῦ ἦταν, καμώθηκε ὅτι δὲν ἔξερε τίποτε καί, χωρὶς νὰ φανερώσῃ οὔτε στὸν πλοίαρχο τὸν ἴδιο, ὅτι ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἦταν συγγενῆς τῆς, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τριγυρίζῃ τὸ κατάστρωμα καὶ τὰ σαλόνια καὶ νὰ πωλῇ εἰσιτήρια σὲ χαρτάκια, γιὰ τὴν παράστασι τῆς ἐσπέρας. Μὲ τὴν πρόβασιν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπὸν καὶ ὅτι ἡ εἰσπραξίς θὰ ἐκπύλωνε τὸ ταμεῖον τῶν ἀπόρων ναυτῶν, ἔκαμνε τοὺς φίλους τῆς νὰ τῆς πληρώνουν τὰ εἰσιτήρια πολὺ ἀκριβὰ. Ἄλλως τε, ποῖος μπορούσε νάντισταθῇ σ' ἕνα χαμῦγελο τῆς χαριτωμένης Κολέττας; Σὲ μιῶν ὥρα, εἶχε μαζέψῃ ἕνα σωρὸν χρήματα.

Ἐνῶ εἰργάζοντο ἔτσι γ' αὐτὸν, χωρὶς νὰ τὸ ξέσῃ, ὁ Ἐρρίκος, εἰδοποιημένος μόνον ὅτι ἡ πρόταξις του εἶχε γίνῃ δεκτικὴ, εἰποίησε τὸ πρόγραμμά του.

Τὸ βράδυ, στῆς ἐννιά, τὸν ἐβόησαν πάλι καὶ τὸν ἔμπασαν στὸ μεγάλο σαλόνι τῆς πρώτης.

Ὅταν ὁ μικρὸς βρέθηκε ἄξαφνα, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ ρυπαρὸ ὑπόστρωμα, στὴ μεγαλοπρεπῆ καὶ φαιτοπλημμυρισμένη ἐκείνη σάλα, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ ἐκλεκτὸ ἐκείνο ἀκρατήριον, ποῦ κάθε θέατρο θὰ τὸ ἐξήλευε, στὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη τοῦ κλύου καὶ τοῦ λούσου, ὅταν εἶδε πλοῖος μὲ τουαλέττες ντεκολτέ καὶ κυρίους μὲ σμόκιν τῆς ὄρας, ποῦ τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια, τάχα καὶ συλλογίσθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀνοησία νὰπαγγεῖλι ἐκεῖ μέσα τοὺς

παιδικούς του μονολόγους. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ σταθῇ, ὅταν ἔξαφνα, μέσα στὸ λαμπρὸ ἐκείνο πλῆθος, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ εἶδε κάτι χρυσὰ μαλλιά, ποῦ τὰ ἐγνώριζε καλά... Τέτοια μαλλιά δὲν εἶχε παρὰ μόνον ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγγλάς.

Ἡ παρουσίαν τῆς μικρῆς τοῦ φίλης τὸν ἐχαροποίησε πολὺ, τοῦ ἔδωσε θάρρος κ' ἔτσι μπόρεσε νάρχισῃ τὸ μονολόγόν του «Τὰ βραβεῖα τοῦ Τοτοῦ», ποῦ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸν ἐχειροκρότησαν... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ παγὸς ἔλυωσε, ἡ μηχανὴ πῆρε τὸ δρόμον τῆς. Παρακάλεσε τὸν πιανίστα νὰ τὸν συνοδεύσῃ σὲ δυὸ-τρία τραγουδάκια ποῦ τὸν εἶχε μάθῃ ἕνας μεγάλος μαθητῆς τοῦ Καντινιῶ. Καὶ τὰ τραγουδάκια αὐτὰ ἔπιασαν λαμπρὰ.

Θαρρετὰ, ἄφοβα πλέον, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀνήγγειλε, ὅτι θὰ χορεύῃ. Πολλὲς φορὲς εἰσχευμνασθῆ μὲ τὴν Κολέττα, στῆς οἰκογενειακῆς βεγγέρας τῆς Κυριακῆς, ἐπὶ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης. Ἐπληθίσαν λοιπὸν τὴν οἴλην του καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ χορεύσῃ, ὡς νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζε καθόλου. Ἐκείνη ἔδεδῆθη, καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ ἐκτελοῦν δύσκολους, χαρακτηριστικούς χορούς τοῦ θεάτρου, μὲ ὅλη τὴ χάρι καὶ τὴ ζωηρότητα τῆς ἡλικίας τῶν.

Τοὺς ἐχειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμὸν καὶ ἔπειτα ὅλοι οἱ ταξιδιωτῆς ἐτριγύρισαν τὸν μικρὸ ἠθοποιὸν γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν. Ὁ Ἐρρίκος τοὺς ξέφυγε ἀπὸ μετριοφροσύνην καὶ βγήκε ἀπὸ τὴ σάλα γεμάτος χαρὰ.

Στὴν πόρτα τὸν ἐπερίμενε ὁ λογιστῆς τοῦ πλοίου.

— Μικρὸ μου φίλε, τοῦ εἶπε, τείνω ἕνα δίσκο γεμάτον ναπολεόνια καὶ χαρτονομίσματα· αὐτὰ εἶνε δικά σου.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπώθησε τὰ χρήματα μὲ κίνημα εὐγενικόν.

— Κρατήστε τα, εἶπε, γιὰ νὰ πληρωθῆτε τὴν καμπίνα μου καὶ ὅστε τὰ ρέστα στὸ Ταμεῖον τῆς Ἀλληλοβοηθείας.

Ὁ λογιστῆς ἐχαμογέλασε.

— Ἐκ μέρους τῶν ναυτῶν, εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ.

Ἐπειτα πῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ὠδήγησε σὲ μιὰ καμπίνα, κοντὰ στὴ δική του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα αὐτῆς τῆς καμαρούλας, ποῦ εἶχε φροντίσῃ προτίτερα νὰ κουβαληθοῦν τὰ πράγματα τοῦ μικροῦ ἠθοποιῦ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μικρὸ μου φίλε, αὐτὴ εἶνε ἡ καμπίνα ποῦ θὰ ἔχῃς στὸ ἐξῆς· ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

Ὁ Ἐρρίκος εὐχαρίστησε τὸν λογιστῆ καὶ κλείσθηκε μὲ χαρὰ στὴν κομψὴ καὶ ἀνετὴ ἐκείνη καμπίνα, μὲ τὰ σπρ τῆς ξύλα, μὲ τὰ νικέλινα στολίδια τῆς καὶ μὲ τὸ γαλάζιον τῆς χαλί.

(Ἔπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΡΜΗΚΕΣ

Μία καλὴ κόρη, ἡ Κλειώ, ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἠγάπα πολὺ τὰ ἄνθη. Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ κλίσις τῆς ἔδιδε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιποιῆται ἀρκετὰς γάστρας εἰς τὴν ταρατσαν τῆς οἰκίας τῆς, ὅπου διήρχετο τῶσον ὥραϊα τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, ὥστε δὲν δὲν τὴν ἐκάλε: ἡ μητέρα τῆς, ἐλησημέναι νὰ κατέλθῃ.

Ἐμμεν ἐκεῖ καὶ παρηκολούθει μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν τῆς, τὰ ἐπότιζε, τὰ ἐσκάλιζε καὶ παρετῆρει τὴν κομψότητά τοῦ φυλλώματός τῶν, τὴν χάριν τῶν καλῶν κων τῶν, τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων τῶν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων τῶν.

Μίαν πρῶταν, ἡ Κλειώ παρέμεινε πολὺ περισσότερον εἰς τὴν ταρατσαν, διότι εἶχε καὶ κάτι ἄλλο περιέργον νὰ παρατηρήσῃ: Ἐνα μύρμηκα, ὁ ὁποῖος προτεπαθεῖ νὰ ἀναιδῶσῃ εἰς μίαν γάστραν γεμάτην χῶμα, ἕνα κόκκον αἰτοῦ, σὺρων αὐτὸν μὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας του, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι μόλις τὸν ἔφερον εἰς τὸ χεῖλος τῆς γάστρας, τὸ ὅπολον ἦτο πλατὺ, τοῦ ἐφευγεν ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ κατέπιπτε.

Τρεῖς φορὰς κατῆλθε καὶ τὸν ἀνέλαθεν, ἀλλὰ ἐπανελαμβάνετο τὸ ἴδιον. Τὴν τετάρτην φορὰν ὁμῶς, ἐπῆρε καὶ ἄλλον μύρμηκα βοηθὸν καὶ ἔφεραν τὸν κόκκον μαζί μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς γάστρας διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου· ἀλλ' ὅταν καὶ πάλιν ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀτρέψουν πρὸς τὰ μέσα, τοὺς ἔπεσαν ἐκ νέου.

Τότε κατέβησαν καὶ οἱ δύο, καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν μερικὰς κινήσεις χῶμα, τοὺς ἠκολούθησαν καὶ δύο ἀκόμη μύρμηκες, οἱ ὁποῖοι, ὅταν οἱ πρῶτοι ἐσπῆκῶσαν τὸν κόκκον αὐτὸν, τοὺς ἠκολούθησαν καὶ συνεκράτουν τὸ φορτίον μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τῶν πόδας, τοιοῦτοτρόπως δὲ κατάρθωσαν νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὴν στροφῆν καὶ τὸν ἔφεραν ἐντὸς τῆς γάστρας, ὅπου εἶχαν τὴν φωλεάν τῶν.

Ἡ μητέρα τῆς Κλειῶς, ἡ ὁποία εἶδεν ὅτι παρερχετο ἡ ὥρα καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, τὴν ἐβόησε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ· ἀλλ' ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητός τῆς, μὲ ἐλαφρὸν μείδιμα τῆς εἶπε: «— Βλέπεις, παιδί μου, ὅτι καὶ οἱ μύρμηκες μᾶς δίδουν μαθήματα ἀγάπης, ὀμνοίας καὶ ἀλληλοβοηθείας!»

ΚΑ ΑΝΘΕΟΥ

Ἐπαίξε στὸ κατάστρωμα διάφορα παιγνίδια... (Σελ. 191, στ. 6.)

ἀρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος καὶ νὰ συλλογίζεται διαφρητικὰ.

«Μονάχος; τόσο τὸ καλλίτερον!.. Ὁ Πασκαλὲ καὶ τὸ τίποτα, τὸ ἴδιο ἦταν!..»

Ἔῤῥε κάμῃ πρὸ πολλοῦ ἕνα σχέδιον, ποῦ τώρα μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ διευθυντοῦ, ἐγίνετο εὐκλύωτερον καὶ ἀποφάσιζε νὰ τὸ βάλῃ ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Μόλις λοιπὸν ξεκίνησε ἡ «Γαλλία», ὁ μικρὸς Ἐρρίκος Δαλλινῶ κατέβηκε στὸν κοιτῶνά του, ἀνοιξὲ τὴ βαλίτσα του κ' ἔβγαλε τὴν ὠραιότερή του φορεσίαν, — ἐκεῖνο τὸ σμόκιν — Ἔτον, ποῦ φοροῦσε καὶ στὴ σκηνή, ὅταν ἐπαίξε τὸν θριαμβευτικὸν τοῦ καιρικῶν ρόλου.

Ντύθηκε λοιπὸν, στολισθῆκε καὶ πῆγε ἴσα στὴν πρῶρα. Ἐκεῖ ἕνας ναύτης φρουρῶς τὸν ἐσταμάτησε:

— Ἐ, μικρὸ τοῦ φῶναξ. Ἀπὸ δῶ δὲν περνοῦν.

Ὁ Ἐρρίκος τὸ ἤξευρε ὅτι δὲν θὰ τὸν ἄρταν νὰ περάσῃ, ἀλλὰ εἶχε παρῆ ὅλα του τὰ μέτρα. Ἀμέσως ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα μπιλλιάτο, τὸ ἔδωσε στὸ ναῦτη καὶ τοῦ εἶπε εὐγενικὰ, ἀλλὰ κ' ἐπιτακτικὰ:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ τὸ δώσῃς τοῦ κυρίου πλοίαρχου καὶ νὰ τοῦ πῆς, ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω;

Ὁ ναύτης ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ κομψὸν χαρτάκι κ' ἐδιάβασε:

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ των κυριωτέρων παρισινῶν θεάτρων

Φαίνεται ὅτι ὁ τίτλος αὐτός, καθὼς καὶ τὸ θάρρος τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι καὶ εἶπε:

λάδι καὶ τὸ βαπόρι ἔκοβε εἰκοσι μίλλια τὴν ὥρα. Τί ἄλλο χρειάζεται, γιὰ νὰ εἶνε με τὴν καλὴ του ἕνας πλοίαρχος; Ἐδέχθη λοιπὸν τὸν Ἐρρίκο μὲ χαμῦγελον. Τὸ ἐπισκεπτήριον ἐκεῖνο τοῦ εἶχε κάμῃ ἐντύπωσι κ' ἐκύτταζε τώρα μὲ συμπάθεια τὸν ἠθοποιὸν τῶν «κυριωτέρων παρισινῶν θεάτρων», ἂν καὶ τοῦ ἐφαίνετο πάρα πολὺ νέος γιὰ νὰ ἐπέρασε ἀπὸ τὸσα Θεάτρα.

— Τί μποροῦ νὰ κάμω γιὰ σένα, μικρὸ μου φίλε; τὸν ρώτησε πατρικὰ.

Ἔχεις κανένα παράκονο;

— Ὁχι, κύριε πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρίκος. Κανένα παράκονο δὲν ἔχω. Θὰ σὰς ζητήσω μόνον μίαν ἄδεια.

— Νακούσωμε!

— Ἰδοῦ: Καθὼς εἶδατε στὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ἤμουν ἠθοποιὸς κ' ἔκαμα μιὰ τούρνῃ στὸ Βέλγιο, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἡ ὁποία ὁμῶς διεκόπη ἀπὸ ἕνα δυστύχημα, ποῦ ἴσως θὰ τὸ ἀκούσατε...

— Ἄ! τὸ δυστύχημα τοῦ θεάτρου τῆς Ὀστάνδης... Εἶσαι σὺ λοιπὸν;

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι.

— Καμμένο παιδί!..

Ὁ Ἐρρίκος πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν συμπα-

— Τί μποροῦ νὰ κάμω γιὰ σένα, μικρὸ μου φίλε; (Σελ. 198, στ. 6.)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

—Α, αυτή τή φορά σέ κρατώ! καγιάζει ο Τάυλορ, χωρίς να τον μέλη δια τήν φρίκην και τήν αγανάκτησιν τής μίς Χόλκερ.

—Οδηγήσατε αυτόν τον άνθρωπον άμέσως εις τόν Λονδίνον! διατάσσει δύο αστυνόμοι.

Κ' επειδή ο Μωρίς Ζιλλάρ αντίστέκεται και φωνάζει ότι εις εθώος, οι πόλιςμαν του βάζουν ένα φίματρον και τήν παρασύρουν, άπειλούντες ότι θα του φορέσουν και τον «ζουρλομαν-δύαν».

—Εγγυώμαι δε' αυτόν τον άνθρωπον! λέγει τότε η μίς Νέλλη Χόλκερ, έγγυώσα τον βραχιόνα του άρχιστυνόμου. Αρίστε τον, τον γνωρίζω... δεν είναι εκείνος που ζητείτε.

—Λυπούμαι πολύ, μίς, έποκρίνεται ο Τάυλορ, άλλ' αυτό που μου γυρεύετε, είναι αδύνατο. Ο άνθρωπος αυτός, καθώς μου τώμολόγησε ο ίδιος, είναι ο κα-

—Καθόλου αδύνατο, κύριε Τάυλορ. Είναι ή καθαρά και ή μόνη αλήθεια. Δεν έδιδάσατε τής άποφίνες εφημερίδες; Όρίστε τί λέγουν τα «Επτερινα Νέα».

Έχω τόν φύλλο μαζί μου. Βλέπετε;... Ο «Ρ», ο αληθινός καταδίκος, ο μόνος ένοχος, έφθασε στη Νέα Υόρκη χθές τόν βράδυ. Διαβάσατε τί διηγίθη ο ίδιος 'ς ένα ρέπορτερ τής «Σημιαίας»... Τά ώμολόγητα όλα. Έκαμε χίλιες κλεψιάς, έκλεψε και τήν περιφημη Κασσετίνα, συνελήθη, έπειτα άντεκαταστάθη από τόν σωζίαν του, τόν Μωρίς Ζιλλάρ, και μπόρεσε να δραπέτευση.

Ο Ουίλλιαμ Τάυλορ έδιδάσασε γρήγορα αυτήν τήν συνέντευξιν εις τήν εφημερίδα που του έδωσαν ή μίς Χόλκερ, και άνέκραξε:

—Με τήν βοήθειαν του μαρκησίου, ο όποιος έγεινεν έτσι συνένοχος του!

—Βεβαίως με τήν βοήθειαν του μαρκητίου, υπέλαθεν ή Νέλλη' αλλά τί σημαίνει; Ηναγκάσθη να τόν κάμη, δια να λάβη εις τήν κατοχήν του τά πολύτιμα έγγραφα που περιείχε ή κασσετίνα, τήν όποιαν ειχε κλέψη ο «Ρ».

λακες, οι όποιοι κρατούν τον νέον και σπεύδουν να εκτελέσουν τήν διαταγήν.

—Ακόμη λίγη υπομονή, λέγει τότε ο ντέντεντ. Έχετε καιρό να σκοτισθήτε για μένα. Ας φροντίσωμε πρώτα για τούς δύο τζέντλεμαν που είναι ξαπλωμένοι εδώ-χόμω.

Και εξαγωγή από τήν τσέπη του εν φιαλίδιον, ο Μωρίς Ζιλλάρ σκύπτει και χύνει προσεκτικά όλίγας σταγόνες εις τά χείλη των κοιμισμένων.

—Έγώ τούς έκαμα να πάρουν ναρκωτικό, ειπε, για να τούς νομίουν νεκρούς και να μωρέσω να τούς έλευθερώσω, όταν οι άνθρωποι του Σκυλοκεφάλου θα τούς έβγαζαν για να τούς θάψουν. Το σχέδιον αυτό απέτυχε. Η επέμβασις τής αστυνομίας άλλαξε τά πράγματα, ο Σκυλοκέφαλος συνελήθη και όλα τώρα πάνε καλά. Σε δέκα λεπτά, — προσέθεσεν, ως δια ναποκριθή εις μίαν άφρονον έρώτησιν τής μίς Νέλλης, — ο σερ Ουίλλιαμ Χόλκερ και ο αγαπητός μου ευεργέτης, ο μαρκησίος Δερνιού, θ' ανοίξουν τά μάτια.

Ο άρχιστυνόμος δεν ειχε πλέον τήν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

στο κεφάλι, στο στήθος, στην πλάτη, όπου έφθικαν. Το δε περίεργον είναι, ότι τόν μικρό ούτε έπεσε κάτω να κάμη τόν φέριον, για να γλυτώση, ούτε τσίριζε για να τρέξουν μεγάλοι να τόν σώσουν, ούτε έρευνε μικροτά σι τρείς αντικαλούς.

—Αλλά αντίστέκονταν μ' όλη του τή δύναμη, — κ' ειχε δύναμη αρκετή για να δίνη κι' αυτό κάπου-κάπου καμμιά γραβιά ή κλωστή. Ίσως μάλιστα γι' αυτό οι άλλοι ειχαν σκυλιάση και φαίνονταν άπορατισμένοι να τόν τελειώσουν.

Μπήκα στη μέση, έραγα κ' εγώ μιά μικρή κλωστιακάτα λάθος, αλλά τά χωρίσα. Έβλεπαν εκεί ένα «μεγάλο» κι' όση κι' αν ειχαν όρεξη, δεν ειχαν πιά και τόν θάρρος να έξακολουθήσουν. Τά ρώτησα γιατί έδεσαν τόν μικρό, και μου άποκρίθησαν ότι πρωτάρχιστε εκείνο. Κι' όταν ξαναρώτησα γιατί πρωτάρχιστε εκείνο, — αν κι' αυτό δεν τόν πολυτίμησα, — μου ειπαν πως τόν ειχε υποπτευθή, ότι του κλεψίαν χθές μιά δραχμή. Είχαν, βλέπετε, π ρ ο σ η γ ο ύ μ ε ν α. Και βέβαια ο καυγάς τούς θα ειχε αύριο συνέχεια. Όπωσδήποτε, στάθηκα κει ως που άπομακρύνθηκα «έκτός βολής» ο μικρός, και τράβηξα τόν δρόμο μου συλλογισμένος...

Μου ειχε κάμη έντύπωσι ή κακία, που ειχα ιδή ζωγραφισμένη στα πρόσωπα αυτών των παιδιών, τήν ώρα του καυγά. Έμοιαζαν με μικρά θηρία που έλληλοσπαράζονται. Και όμως, τόν μεγαλύτερο δεν θάταν ακόμη δέκα χρονών. Τί άγρια ένστικτα που έχει μέσα του ο άνθρωπος, απ' αυτή άπομή τήν ηλικία, που τήν όνομάζουμε άβωα και άγγελική!.. Τί θα γίνονταν αυτά τά παιδιά, άμα μεγαλώσουν; Και τί «μακαλλείον» θα εινε οι καυγάδες τούς τότε, που θα μπορούν να όπλίζουν τά χέρια τούς με

πιστόλια και με κάμες; — Συνειθισμένα πράγματα, θα πητε, Λείπουν ποτέ από τόν κόσμο, οι κακοί, οι σκληροί, οι άγριάνθρωποι; Λείπουν ποτέ οι καυγάδες, τάλληλοσπαράγματα, ή μάχες, οι πόλεμοι;... Ίσως μάλιστα ετών κόσμο υπάρχει περισσότερη κακία απ' όση χροιάζεται... Και γιατί τάχα ο κόσμος να εινε έτσι κακός;...

Τότε θυμήθηκα ένα γρόμμο, που μου έδειξε πρό όλίγων ημερών ή Διάπλασις. Ένας μικρός της φίλος τή ρωτεύσε ποιά εινε ή π η γ ή τ ο υ κ α κ ο υ. Απο που δηλαδή, και για ποιο λόγο, ήλθε όλη αυτή ή κακία; Σάν έργο του αγαθού Θεού, ο κόσμος δεν έπρεπε να εινε αγαθός, τέλειος; Η καλοσύνη δεν έπρεπε να διακτεύη απ' άκρη ε' άκρη; Είναι ο Διάβολος, θά πητε, να!... αλλά μήπως ο Θεός δεν ειθύνεται και για τόν Διάβολο; Ο μικρός μας φίλος κάνει αυτόν τόν συλλογισμό: Ο Θεός έπλασε όλους τούς Αγγέλους. Άρα ο Θεός έπλασε και τόν κακό εκείνον, τόν άλαζόνα, τόν εθονερό, που κρημνίσθη από τόν ουρανόν κ' έγεινε Διάβολος: τόν άγγελο τόν π ε π τ ω κ ό τ α. Α, δεν ήθελε ο Θεός, θά υπήρχε αυτός; Κι' αν ήθελε ο Θεός, έδωκε οι άνθρωποι δεν θά ήταν καλοί; Άρα ή πηγή του κακού εινε ο Θεός, όπως εινε και του καλού.

Είδατε τί άποκρίθηκα ή Διάπλασις ε' αυτή τήν άπορία. Άρισε κατά μέρος τής αλληγορίας τής Αγίας Γραφής και ειπε, ότι πηγή του κακού εινε ή άτέλεια τής ανθρώπινης φύσεως. Ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο α τ ε λ ή ς, μ' ελαττώματα, με κακίες. Γιατί; Γιατί ο Θεός δεν τόν έκαμε τέλειον, άπου ήταν στο χέρι του; Γιατί δεν έγέμισε τόν κόσμο με άγγέλους; — Αυτό δεν τόν ξέρει κανείς. «Αι βουλαί του Θεού εινε άνεξερευνήτοι» όπως τόν θυμίζει κ' ή Διάπλασις. Και πραγματικώς. Άδίκα θα σπάζαμε τόν κεφάλι μας για να βρούμε μιά εξήγησι θετική. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε, εινε ότι ο Θεός έβαλε μέσα στον άνθρωπο τόν πόθο και τή δύναμη να τελειοποιήται. Με κόπο, με μόχθο, με άγώνα. Να πολεμή με τόν εαυτό του, για να νική τά ελαττώματά του, τής αδυναμίας του, τά πάθη του, τά κακά του ένστικτα. Και να γίνεται καλός και άγιος για έναν κόσμο καλλίτερο, τέλειον. Έτσι θέλησε ο Θεός, για λόγους που μόνος Αυτός μπορεί να ξέρη.

Άλλ' αν άνέχεται τόν κακό στον κόσμο-του, — γιατί τόν χρειάζεται, — δεν σημαίνει, ότι πρέπει ναρίνομάστε 'ς αυτό, επειδή τάχα τόν θέλει ο Θεός, και να μη προσπαθώμε να τόν νικήσωμε. Άπεναντίας, πρέπει να τόν πολεμούμε μ' όλη μας τή δύναμη. Αυτό θέλει ο Θεός. Να γινόμαστε όλοένα καλλίτεροι.

Από που θα τόν μάθουν αυτό τά δυστυχισμένα εκείνα παιδιά του δρόμου, που δερνουνταν σαν θηρία;... Έτσι έμως τόν ξέρετε καλά. Σας τόν λέγουν οι γονείς σας, οι δασκάλοι σας, τά βιβλία σας. Όλη ή ανατροφή, όλη ή εκπαίδευσις εκεί τείνει: Να εξημερώση τόν άνθρωπο, να τόν εξευγενίση, να τόν κάμη καλό, άγαθό, δίκαιο...

Σας βοιάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Νά ο γιατρός του καλούς καιρού. Ηού εινε ο άρρωστος, που τόν κυνηγώ με τόν εργαλειό του;

6) Παιγνιον

Εστάλη υπό Ρίνας Λαζάνου.

A	A			
ΓΗ	ΑΡΙ	ΝΙ	ΣΤΙ	ΤΗ
ΜΑ	ΣΤΟΚ	ΧΑ		
ΚΟ	ΧΟΑ	ΠΕΓ	ΧΡΙ	ΡΩ
ΜΗ			ΜΗ	

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθών τά όνόματα πέντε πρωτευουσών τής Ευρώπης.

γ) Ρογοπαίρνια

Εστάλη υπό του Μαύρου Ίκαβος

1. Ποιον ζώον ισχυρίζεται ότι εινε γάιδαρος, ενώ δεν εινε;
2. Ποία πόλις τόν διατάσσει ν' αλλάξω ενόικιον;

δ) Δια τούς Σαλλομαδεΐς

Εστάλη υπό του Έρωτος τής Πατριδος

Tr*p - gr*nd* - h*t* - *st-c**
s* - d* - r*t*rd.

Νάνα γωνισθή τόν φωνηεντόλιπον τούτο.

Αήλωσις: Αι λύσεις — δαωνήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαρατήτως υπό ενός μόνου δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Άδσεις του 23ου φύλλου

α.) Η μοτιέλλια, άντεστραμμένη και λευκή, σχηματίζεται επί του στήθους του. — β.) Κρίνον, ίον, ρέδον, χρυσάνθεμον, μύκων. — γ.) Qui aime bien, chatie bien.

τάδικος που έδραπέτευσεν από τας Κεντρικάς Φυλακάς, πρό τριών ημερών. Είσαθε βέβαια θυμά, όπως τόσο άλλοι, τής όμοιότητός του με τόν Μωρίς Ζιλλάρ.

—Όχι! είναι αυτός ο ίδιος, φωνάζει ή Νέλλη' είμαι έντελώς βεβαία, ότι εινε ο Μωρίς Ζιλλάρ.

—Μ' άφού τώμολόγησε! αντίλέγει ο άρχιστυνόμος, ο όποιος ήρχισε να θυμώνη

—Κύριε Τάυλορ, έξακολουθεί ή γενναία Αμερικανίς, αναλαμβάνουσα όλην τής τήν ψυχραιμίαν' τί έμποδίζει να εινε ο νέος αυτός ο Μωρίς Ζιλλάρ, και συγχρόνως ο δραπέτης που ζητείτε;

—Έμποδίζει τόν ότι φυλακισμένος δεν ήταν ο Μωρίς Ζιλλάρ, αλλά ο «Ρ», άπαντά ο άρχιστυνόμος.

—Και αν σας άποδείξω εγώ, υπολαμβάνει ή Νέλλη, ότι άπεναντίας, αυτός ήτο φυλακισμένος από πέντε ήμερών;

—Νά μου άποδείξετε;.. φθυρίζει με διαταγών ο κ. Τάυλορ. Μά δεν μπορείτε!.. αδύνατο!

Έπειτα, άφού ο «Ρ», δεν ξέρω για ποιο λόγο, τά ώμολόγησε όλα και συνελήθη τή Νέα Υόρκη, τόν κακό δεν εινε μεγάλο. Θα τόν στείλουν πίσω στο Λονδίνον και σε πέντε-έξη μέρες θα βρισκείται πάλι στις Κεντρικάς Φυλακάς.

—Και ποιος βεβαιώνει, ειπεν ο κ. Τάυλορ, ότι τά έγγραφα αυτά, αι επιστολαί τής κασσετίνας, δεν εινε καμμιά έπιπόνησις του διαδοχίου «Ρ»;

—Ρωτήστε τόν κύριον Ζιλλάρ, άπεκρίθη ή νεαρά Αμερικανίς, κοκκινίζουσα έλαφρώς — θά σας πη που βρισκονται αι επιστολαί.

Άφού έδίστασεν όλίγας στιγμάς, ο Ουίλλιαμ Τάυλορ διάταξε ναφαιρέσουν τόν φίματρον του Μωρίς Ζιλλάρ και έδωσαν εις τόν νεαρόν ντέντεντ τήν άδειαν να όμιλήση.

—Αύστε μου πρώτα τά χέρια! ειπεν ο Μωρίς ύπερηφάνως. Ένας τίμιος άνθρωπος δεν μιλεί με δεμένα χέρια.

—Αύστε του και τά χέρια! διατάσσει ο άρχιστυνόμος τούς δύο αστυνό-

ποραμικράν άμριβολίαν περί τής ταυτίτητος του Μωρίς Ζιλλάρ, και έρ' όσον ο νέος διηγείται κ' εξηγεί τά συμβάντα από τής χθές, ή προς αυτόν έμιστοσύνη του αυξάνει.

—Αλήθεια, κύριε Τάυλορ, γνωρίζετε ότι εις έμέ χρεωστείτε τήν ζωή, και σας, και ο κύριος αστυνόμος του Ουεστμίνστερ;

—Εγώ; χρεωστώ σε σας τή ζωή; άπορεί ο άρχιστυνόμος.

—Βεβαίως! έξακολουθεί ο Μωρίς Ζιλλάρ, ενώ ή Νέλλη εινε σκυμμένη έπάνω από τόν πατέρα τής, περιμένουσα άγωνιωδώς τήν άφύπνισίν του. Βεβαίως! τόν πάτωμα τής σοφίτας έχει μη χανισιά, και χωρίς τήν επέμβασί μου...

—Κινείται! φωνάζει έξαφνα ή νεαρά Αμερικανίς. Κινεί τά χείλη του!.. Τά μάγουλά του χρωματίζονται... Μπαμπά!.. αγαπητή μου μπαμπά!.. ζήνα!..

Μετά δύο λεπτά, ο σερ Ουίλλιαμ Χόλκερ και ο φίλος του, ο μαρκησίος Δερνιού, συνήρχοντο από τόν ληθαργικόν των ύπνιον.

(Έπειτα συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούμε να ανταλλάξουν ο δόν Κιζώτης (0) με Τάλλον Άγραν, Ρεζεντά, Ένα Χιατάκι, Ένδοξον Κνωσολέων. — ή Βοσκοπούλα των Άλλεων (0) με Γυθιωτάκι, Ήρωα του 21, Ήρωιοπαθή. — ή Έλλάς του Βενιζέλου (0) με Ήρωϊκήν Ύδραν, Αδικοκράτειραν του Βυζαντίου, Ένδοξον Γαλλίαν, Άμαρυνθίαν Άγερεν, Κατοικάκι των Ψαρών, Δόξαν των Ψαρών. — ή Έγγλεζόου (0) με Μικρόν Τζόκνι, Βασιλείαν των Βουλγαροκτόνων, Σπηνημαχιωτάκι. — ή Έμποροθήης της Έπιτάφου (0) με Τέλλον Άγραν, Βολκανικήν Συμμαχίαν, Άνθομένην Βαμβακιάν, Ήρωϊκήν Ύδραν, Έλλάδα του Κωνσταντίνου.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ένετικόν Δέοντα (Έστειλα) Ναπολέοντα Βοναπαρτήν (στειλέ τα να ιδώ' δέν έχει ανάγκη να ρωτήσης κανένα) Αδικοκράτειραν του Βυζαντίου (τί είναι τα Έθνημα 'Επιμονής το λέγει ο 'Οδηγός εις τό τέλος του Δ' Κεφαλαίου) Σπηνημαχιωτάκι (δυστυχώς; όχι, κανένα' ιδέας καλώς εδώ κ' έχει, αλλά ή άπέλπει; άσχημη' ίσαι; όμως πάρω καμιά ιδέα) Μεσοηριακήν Άκτήν (χαίρω διά τήν επιστροφήν του φίλου σου' — ενώδ την επιστροφήν του εις τόν καλόν δρόμον' και εις τās δύο ερωτήσεις σου άπαντώ να!) Προμαχόν της Έλευθερίας (Έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα) Ήμιον της Έλευθερίας (Έλαβα εύχαριστώ' και, εμπορεί κανείς να λαμβάνη μέρος και εις τούς δύο Διαγωνισμούς συγχρόνως' εάν θά έχη να λύση και μερικά; Άσκήσεις; Ιδικάς του, δέν σημαίνει' κάθε τετράδιον Μ. Μυστικών είναι δια τάς άπαντήσεις ενός μόνο προσώπου' δέν έξωρα όμως, άν ενόησα τήν ερώτησίν σου) Μαγαθηνομάχον (πώς; ο λογαριασμός; στέλλεται τακτικά) Νικολάου Π. Χρυσ. (χαίρω πολύ διά τήν γνωριμίαν' γράφε μου) Ένα Σομιωτόπουλο (Έλαβα, εύχαριστώ) Δοξασμένην Ρήνον (γ' αυτό θά κάμω λόγο στο προσεχές) Βασιλείαν των Άνδων (έχει καλώς) Μοιρολόγιον των Φώνων (άληφθη' είναι, αλλά δέν έχει ψευδώνυμον) Καλλιμαραχόν Ν. Π. (δέν έχει; οίκοσ' αυτή ή γλώσσα είναι πολύ άπλή και άρκετό άρτια' και εις ή πιο σημεϊωμένη' έτσι γράφουν οι περισσότεροι' ένα ζήτημα δημοτικώς; και καθαρευοστικώς) Μίμνη Β. Λαζο, Τέριμον, Έγγλεζάκι, κτλ., κτλ. Είς όσας επιστολάς; έλαβη μετά την 16ην Μαΐου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 15θου Διαγωνισμού Δύσεων Απριλίου — Ιουλίου

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 10ης Ιουλίου. Άλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

309. Δεξιόγυρος

Μίαν πόλιν της Ρωσίας Μ' άκρωτήριον ένόνω Κ' ένα ζώνον εύδης νέον, Τρυφερόν σου φαγερώνω.

310. Συλλαβογυρος

Τό πρώτον μου θαυμασιόν, Θεός Αιγύπτου το δεύτερόν μου Κ' ένα συμπεριματιόν Συνδεσμον βλέπετα 'ς τό σύνολόν μου. Έστία ή υπό της Αιγυπτίου Ήπειρου 311. Στοιχειόγυρος

Άν θελήσω, γιά άστέρι, Κάπα μόνο να του βγάλω, Θάπαρησής άόχως άλλο, Γιατί τότε τό θηριό, Θεά φυγή από μπρός Κ' ένα πράγμα που τό τρώς Στο τραπέζι σου θά βάλω. Έστία ή υπό το Θαλασσοπούλι του Σεβλου

312. Δύγυμα

Είμαι πόλις 'ς άλλη χώρα Κι' άλλη πόλις πιο κοντά Με τό ήμισό μου τόσα Μαγειρείους φαγητά.

Έστία ή υπό του Άλιεύς των Μαγαρετών

313. Ζήτα

+++++ = Ποταμός της Μακεδονίας. * * * + * = Ποταμός της Γερμανίας. * * + * * = Μέρος του Άβουσι. * + * * * = Πόλις της Μακεδονίας. * + * * * = Όροσειρά της Αμερικής. +++++ = Ήπειρος.

Η διαγώνιος; νήσο; του Αιγαίου.

Έστία ή υπό του Βασιλείου Σέλαος

314—315. Μαγικόν Πράγμα

Τη άναλλαγή ενός γραμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αΐτου, να σχηματισθούν, άνευ άναγραμματισμού, άλλα τόσαι λέξεις:

Τόκος, φόρος, Ίούλιος, σήμα, άετος.

Έστία ή υπό της Ρωβιόδου Σελήνης

319. Κρητογυρακόν

12814565738 = Είδος; επιστήμονος. 21348 = Μέρος του σώματος. 31246138 = Βασίλειος της Σπάρτης. 4248 = Φαινόμενον μετεωρολογικόν. 5671 = Βυθίσσα. 61258 = Πηνόν. 752758 = Έπίθετον. 813121 = Έρημος.

Έστία ή υπό του Αισθηματος της Πατρίδος

320. Ποιήλη Άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης, και αύτω καθέτης, αποτελούν Ρωμικόν Αδικοκράτορα.

1, Γαλακτέρον, 2, Ορωιάζει με θάλασσαν, 3, Όργανικόν, άλλ' όχι ζώον. 4, Νήσο; του Αιγίου. 5, Υίος του Παιζίου.

Έστία ή υπό της Λατρευτής Κνωσολέου

321. Φωνηεντόλιον

μ - χ λ ν - δ ν - φ - τ ι - ν

Έστία ή υπό Μαρτίας Κροσάξ

322. Ίρτος

Π μ ή νό η αδ h h h h h
αύλις ους φύλλο; I h h h
αρέτω :: + φ h h h
h h h h
h h h h h

Έστία ή υπό της Κάκας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Αισθήσεων του φύλ. 10.

111. Άρροστόλιον (Άρρος, τό, Λυών). — 112. Σοφία - Σόφια. — 113. Άλη - Ήρα. — 114. Τό κάρθονον. — 115 - 116. 1. Όποιος δέν έχει πατόν. 2. Όταν δέν τήν άφίνου. — 117 - 121. Διά του Β: κβος, Ίώβ, βέλος, βάρος, βλα. — 122. ΣΟΔΩΝ (Σώρος, ΗΟσειδών, Μελομένη, Μιγδακρος, Μύρων). — 123. Ό βρεμύνο; τή βροχή δέν τή φοβάται. — 124. Οι Ίάπωνες είναι γενναίοι (Οι η από νας - ι και γ - έν ε ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15 — 126]

Τό Σά μοι θέλω Κ. Καρατζή και τολς φίλοι; μου Κ. Σουλωδής και Κ. Μπαλαγιάννη ερχομαι επί τή έορτή των έτη πολλά.

Παναγ. Σ. Καραντζής.

[15 — 127]

Τόσνα, δέχομαι εύχαριστως άλληλογραφίαν, Τ εύχαριστοσθα θερμώς. Διεθύσται; μου είναι: Ανδρα Ναδίερον Άραδαντιού, Δοχάνας Κρητης. — Όραία Γαλάτεια.

[15 — 125]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΝΩΣΙΣ — ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ'

Υπαυθυμίζομεν τήν ένωση των δύο Συλλόγων. Άρχερασία: Γεν. Δοχηός: Έλληνική Ψυχή.

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Πρόεδρος: Γιγαντομάχος 'Ελλη. Άντιπρόεδρος: Αίματοδαμμένη Κνωσολέου. Γεν. Γραμματεύς: Τροποισθός Έλλάς. Ειδ. Γραμματεύς: Παυελλήνος Ένωσις. Ταμίας: Ίωάν. Παπαγγέλου. Σύμβουλοι: Βουλγαροφάγος Έξέσωνος, Α. Ν. Σανταμάς.

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΩΝ

Πρόεδρ.: Κυπριακή Άκτή, Άντιπρ.: Άγνή Τσαλακίδου, Γραμματ.: Νόβη Φιλαλήθου; Ταμίας: Νεφέλη Χριστοφόρου; Σύμβουλοι: Μικρη Κυπριοπούλα, Έλλη Τσαλακίδου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πρόεδρ.: Έλλάς του Μέλλοντος. Άντιπρ.: Λαφνοστεφής Κνωσολέου. Γραμμ.: Ήρωίς του Ζαλλόγγου. Ταμίας: Δογούστα Πιερίδου; Σύμβουλοι: Πόθος της Κόπρου.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Έν Λευκωσία: Μίκη; Γεωργιάδης; Λεμεσού: Εάθος Αυσιότη; Πάφου: Τελεσίλλα Κυρηνής; Κωνστ. Σκουρβίδης; Ίωάνη: Νέος Έλληρ; Μεσσηνη; Βορκοβία του Παρίου; Χίω: Ήρόμαχος της Έπιτάφου; Αθήνας: Βασίλειος Δ Βουλγαροκτόνος; Τριπόλε; Γέρος του Μορηά; Χαλκίδι; Ναυτάκι της Χαλκίδος; Πάτρας: Στήρ. Άσβεστάς.

Ζητούνται δραστήριοι άντιπροσωποί και σχηματισμοί παραρτημάτων. Συνδρ. προηρωτικά δρ. 1,25 καθ' έκαμημίαν. Διεδυσσις: Τμήμα συνδρομητών. Κωνστ. Σ. Κτωρβίδης, Λάρνακα (Κύπρου). Τμήμα Συνδρομητριών: Ευγενία Γεωργιάδου, Λάρνακα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιανεπίτως φυλλαδίων, έλήφθησαν από 11—17 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Άνδρ. Ι. Παπαξής, Ίωάννα Θ. Μπάρα, Α. Ι. Χριστόπουλος, Άσπασία Α. Πολιανού, Άθ. Γούλιας, Α. Γεωργιανής, Φώσος Θεοδοπίδου, Ίου'τα Κομνηνού, Πουίητρα Σακρό, Μ. Α. Ακαμαρίνος, Εύθ. Σ. Μαντζαρωτάκης, Π. Γ. Χαροβάλλας, Άλεξ. ΑΔΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ; Α. Σ. Κωνσταντόπουλος. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ένας χωρίς υπονομασίαν. ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Άρχιτέκτων, Α. Ι. Μεταξά.

ΒΟΛΟΥ: Α. Σ. Καρυστάζης. ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μόσχα Α. Δαπόντες, Άναξ Κρ. Βυτάλη.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γ. Γ. Πατούνης, Ρ. Α. Χρήστου, Α. Α. Χρήστου, Σπ. Γ. Μπαγδατόπουλος. Άλ. Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Δέλης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αήμητρα Ι. Σουξέση, Παυελόκη Α. Τσουκά, Αήμητρα Ν. Λευθαριότου, Μαρία Μοντανεγόν, Ν. Στεφάνη, Α. Πουλημένου, Έλις Φ. Πουλημένου, Ι. Πουλημένος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδοσόπουλος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κατίνα Α. Γκίνη, Α. Μανιάτης, Άντωνία Σ. Βουτανά, Π. Χ. Καρυστάζης, Ν. Φ. Ρουβινέτης, Γ. Μ. Καστωβίτης. ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χ. Π. Κοκκέβης, Β. Φ. Μπουρνέλης, Φ. Κ. Ττανής.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Β. Χατζιδόλο. ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ελευθέριος Π. Τσιπανλή. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ. Κ. Κοντοπούλο; Ε. Ι. Παπαδόπουλο; Ε. Κ. Ζαρκωκτής.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάκοςσος, Π. Η. Εύμορφόπουλος, Ι. Τριανταφύλλης. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Γ. Μαρωνιά, Μαρία Ν. Δρόσου, Γ. Ν. Δρόσος; Άναστασία Γ. Μαρωνιά, Ε. Θ. Πανόγος, Χ. Σ. Τσίλια; Σ. Α. Συμεών, Η. Π. Καρεβέρης, Σ. Η. Σουσαράς, Α. Κ. Κωροφύλλης, Ι. Ν. Πανούλης, Έμρ. Άθ. Κωνσταντίνου, Ιω. Παρ. Παυλάκης.

ΠΟΡΤ - ΣΑΪΤ: Βασίλισσα των Άνδων, Άγαθία Ι. Νέγη, Έλένη Ι. Νέγη. ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκη.

ΡΙΟΥ: Εύδαλία Α. Μπαμπακού.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τά δνδμάτα έκέθησαν εις τήν πληρωτίαν και έλληροφθησαν οι έξής τρεις: ΡΟΒΕΡΤΟΣ Α. ΚΡΗΣΤΟΥ εν Ζακύνθω, ΚΑΤΙΝΑ Α. ΓΚΙΝΗ εν Αυσταρώ, και ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ εν Πάτραις, οι όποιοί έννεργόφθησαν διά τρεις μήνας από 1ης Ιουλίου.